

14 Ιουνίου, 2019

[Μ. ΚΑΛΛΙΓΕΡΟΥ, ΠΔΔ.]

Αναφορικά με τα άρθρα 1Α, 23, 28, 146, 133.12 και 153.12, 158.3 του
Συντάγματος

Μεταξύ:

XXXXXX XXXXX ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ

Αιτήτρια,

-ΚΑΙ-

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΩ

1. ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΟΓΙΣΤΗ
2. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Καθ' ων η αίτηση.

.....

-

Ε. Τόλα (κα), για Μ. Ηλιάδης & Συνεταίροι ΔΕΠΕ, για την αιτήτρια

Σ. Χαραλάμπους (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους καθ' ων η αίτηση

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Μ. Καλλιγέρου, ΠΔΔ.: Με την παρούσα προσφυγή η αιτήτρια αιτείται απόφασης από το Διοικητικό Δικαστήριο, ότι η απόφαση των καθ' ων η αίτηση, σύμφωνα με την οποία αποφάσισαν να αποκόπτουν μηνιαίως από τον μισθό της για την υπηρεσία της στη θέση Δικαστή Ανωτάτου Δικαστηρίου, για τον μήνα Ιούλιο του 2018, το ποσό των €300 το οποίο αναφέρεται στην κατάσταση μισθοδοσίας του μηνός Ιουλίου 2018 ως «χρέωση αναλογικής σύνταξης» καθώς επίσης και το ποσό €972,51 το οποίο αναφέρεται ως «αναλογική σύνταξη», είναι πεπλανημένη, παράνομη, αντισυνταγματική και/ή βασίστηκε σε αντισυνταγματικές διατάξεις του περί Προϋπολογισμού του έτους του 2013 Νόμου (Ν.59(II)/2012), επειδή προσκρούει ευθέως στις πρόνοιες του άρθρου 158.3 του Συντάγματος και ως εκ τούτου οι αποκοπές στην ολότητα τους θα πρέπει να κριθούν άκυρες και χωρίς κανένα νόμιμο αποτέλεσμα.

Οι καθ' ων η αίτηση εμφανίστηκαν στη δικάσιμο της 6/6/2019 και δήλωσαν στο Δικαστήριο, ότι μετά την έκδοση της απόφασης της Ολομέλειας του Διοικητικού Δικαστηρίου στην υπόθεση 1680/15, στην απόφαση επί της προσφυγής 620/14 Παπαδοπούλου ν. Κυπριακής Δημοκρατίας, ημερομηνίας 19/12/2018, δεν προτίθενται να υποστηρίξουν τη νομιμότητα της επίδικης εδώ διοικητικής απόφασης, αναφέροντας ότι η πιο πάνω δικαστική απόφαση της Ολομέλειας του Διοικητικού Δικαστηρίου δεν εφεσιβλήθηκε και είναι απόλυτα σχετική και εφαρμόζεται στα δεδομένα της επίδικης υπόθεσης.

Την ίδια ημέρα επιφύλαξα την απόφαση μου.

Έχοντας μελετήσει τον διοικητικό φάκελο βάσει των παραρτημάτων που επισυνάφθηκαν στην ένσταση, τα γεγονότα που επικαλείται η αιτήτρια, τα οποία οι καθ' ων η αίτηση δεν αμφισβητούν, καθώς και την ρηθείσα απόφαση της Ολομέλειας του Διοικητικού Δικαστηρίου, 620/14 Παπαδοπούλου v. Κυπριακής Δημοκρατίας, ημερομηνίας 19/12/2018, διαπιστώνω ότι τυγχάνει εφαρμογής και στην παρούσα υπόθεση η απόφαση της Ολομέλειας του Διοικητικού Δικαστηρίου ως ανωτέρω, από την οποία παραθέτω το ακόλουθο σχετικό απόσπασμα:

«Στον Ν.59(ΙΙ)/2012, δεν ερμηνεύεται η έννοια της λέξης "αξιωματούχος". Οι καθ' ων η αίτηση ερμήνευσαν ότι, η εν λόγω έννοια συμπεριλαμβάνει και Δικαστή (του Ανωτάτου Δικαστηρίου) και ως εκ τούτου, προέβησαν στην έκδοση της εδώ επίδικης πράξης για την αιτήτρια, αναδρομικά από την ημερομηνία που ο Ν.59(ΙΙ)/2012 τέθηκε σε ισχύ και έπρεπε να είχε εφαρμοστεί. Συγκεκριμένα, στην Ένσταση που οι καθ' ων η αίτηση καταχώρησαν (σελίδα 3), αναφέρουν ότι, με βάση τις πρόνοιες της επίμαχης διάταξης του σχετικού Νόμου:

«Θα έπρεπε να αποκόπτεται από την αντιμισθία της Αιτήτριας το αναλογικό μέρος της σύνταξης γήρατος του Ταμείου Κοινωνικών Ασφαλίσεων από 1/1/2013 μέχρι την ημέρα αφυπηρέτησης της».

Η αιτήτρια, εδικαιούτο, σύμφωνα με τις ισχύουσες πριν την θέσπιση του Ν.59(ΙΙ)/2012 νομοθετικές πρόνοιες, μετά τη συμπλήρωση του 63^{ου} έτους της ηλικίας της και μέχρι την αφυπηρέτηση της από τη θέση Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου, να λαμβάνει προσθετικά τόσο τον προβλεπόμενο (σε ύψος) μισθό για τη προαναφερόμενη θέση της, όσο και σύνταξη των Κοινωνικών Ασφαλίσεων, χωρίς οποιουδήποτε περιορισμούς ή μειώσεις, αποκοπές ή συμψηφισμό των πιο πάνω. Η θέσπιση του Ν.59(ΙΙ)/2012 και της πρόνοιας του άρθρου 11 αυτού, η σχετική ερμηνεία των καθ' ων η αίτηση, ότι αυτή αφορά και σε Δικαστές του Ανωτάτου Δικαστηρίου και η συνακόλουθη, εδώ αναδρομική εφαρμογή του εν λόγω άρθρου με την έκδοση της εδώ επίδικης πράξης στην περίπτωση της αιτήτριας, από την ημέρα που ο Ν.59(ΙΙ)/2012 τέθηκε σε ισχύ μέχρι την αφυπηρέτηση της, σαφώς συνιστά μείωση του παρεχόμενου προς την αιτήτρια, για την περίοδο από την θέσπιση του Ν.59(ΙΙ)/2012 μέχρι την αφυπηρέτηση της, συνολικού ποσού των πιο πάνω, και συγκεκριμένα, του μέρους που αφορά στον μισθό της.

Αυτό αφού, ως οι ίδιοι οι καθ' ων η αίτηση ερμηνεύουν, η έννοια του άρθρου 11 συνίσταται στο να αποφευχθεί η καταβολή από την ηλικία των 63 ετών ταυτόχρονα σύνταξης από το Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων και μισθού από το Κράτος, ως η αιτήτρια στην παρούσα περίπτωση, ως προαναφέρθηκε, εδικαιούτο να λαμβάνει και

ελάμβανε, πριν τον Ν.59(ΙΙ)/2012. Το ποσό που αποκόπηκε αναδρομικά από την αιτήτρια, αντιστοιχεί σε μισθούς της αιτήτριας ύψους €1.117 το μήνα, της περιόδου 1/1/2013 μέχρι 14/1/2014, ημερομηνία αφυπηρέτησης της.

Συνεπώς, η παρούσα περίπτωση δεν προσομοιάζει με την περίπτωση της Λαούτας (ανωτέρω), στην οποία κρίθηκε, ότι η αποκοπή ήταν πλασματική και όχι πραγματική. Εδώ, η αποκοπή από τα προαναφερόμενα δικαιώματα της αιτήτριας, είναι συγκεκριμένη και πραγματική και σαφώς συνιστά χρηματική ζημιά. Άρα, η αιτήτρια έχει έννομο συμφέρον στην παρούσα προσφυγή.

Επομένως, απορρίπτεται ως αβάσιμη η συναφής προδικαστική ένσταση των καθ' ων η αίτηση και θα προχωρήσουμε στην εξέταση των λόγων ακύρωσης που προβάλλονται.

Με δεδομένη την εφαρμογή των προνοιών της επίμαχης διάταξης του σχετικού Νόμου στην αιτήτρια και την μείωση που η εν λόγω (αναδρομική) εφαρμογή επέφερε στα προαναφερόμενα, λαμβανόμενα από την αιτήτρια οικονομικά ωφελήματα και δη το μισθό της, εξετάσαμε ως πρώτο, τον ισχυρισμό της αιτήτριας ότι το άρθρο 11 του Ν. 59(ΙΙ)/2012, παραβιάζει τις πρόνοιες των Άρθρων 158.3 και 153.12 του Συντάγματος, που προνοούν ότι:

«158.3 Νόμος θέλει προβλέψει περί της αντιμισθίας και των άλλων όρων υπηρεσίας των δικαστών των κατά την πρώτην παράγραφον του παρόντος άρθρου ιδρυθησομένων δικαστηρίων. Η αντιμισθία και οι λοιποί όροι υπηρεσίας οιοδήποτε δικαστού δεν δύναται να μεταβληθώσι δυσμενώς δι' αυτόν μετά τον διορισμόν αυτού».

.....

«153.12 Η αντιμισθία και οι λοιποί όροι υπηρεσίας οιοδήποτε δικαστού του Ανωτάτου Δικαστηρίου δεν δύναται να μεταβληθώσι δυσμενώς δι' αυτόν μετά τον διορισμόν αυτού».

Επ' αυτού είναι σαφής η θέση της Νομολογίας μας, όπως αυτή έχει επιβεβαιωθεί στην απόφαση της Πλήρους Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην Αλέξανδρος Φυλακτού κ.ά ν. Κυπριακής Δημοκρατίας, (2013) 3 Α.Α.Δ. 565, στην οποία κρίθηκε, τελικώς, ότι οι πρόνοιες των περί Έκτακτης Εισφοράς Αξιωματούχων Εργοδοτούμενων και Συνταξιούχων της Κρατικής Υπηρεσίας και του Ευρύτερου Δημόσιου Τομέα Νόμων (Ν.112(Ι)/2011) και 193(Ι)/2011) και των περί Συνταξιοδοτικών Ωφελημάτων των Κρατικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων του Ευρύτερου Δημόσιου Τομέα περιλαμβανομένων και των Αρχών Τοπικής Αυτοδιοίκησης Νόμων (Ν.113(Ι)/2011 και 191(Ι)/2011) είναι αντισυνταγματικές, στο μέτρο που αφορούν σε αποκοπές από τους μισθούς των Δικαστών. Υπενθυμίζεται, ότι όταν αρχικά θεσπίστηκε ο Ν.112(Ι)/2011, τα μέλη της Δικαστικής Υπηρεσίας και ο Πρόεδρος και τα Μέλη του Ανωτάτου Δικαστηρίου είχαν εξαιρεθεί από τις πρόνοιες του και αργότερα συμπεριλήφθηκαν με το Ν.193(Ι)/2011.

Τα αναφερθέντα στην πιο πάνω απόφαση, τυγχάνουν απόλυτης εφαρμογής και στην υπό εξέταση υπόθεση, στην οποία όπως έχουμε ήδη αναφέρει, με την εφαρμογή των προνοιών της επίμαχης διάταξης, αποκόπηκε, κατ' ουσία, αναδρομικά από το μισθό της αιτήτριας το ποσό των €1.117 το μήνα για την προαναφερθείσα περίοδο.

.....

Στην βάση των πιο πάνω νομολογιακών αρχών, διαπιστώνουμε ότι η ερμηνεία των καθ' ων η αίτηση, ότι η επίμαχη διάταξη του άρθρου 11 του Ν.59(ΙΙ)/2012 εφαρμόζεται (και μάλιστα αναδρομικά) και στην περίπτωση της αιτήτριας ως Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου, κρίνεται αντισυνταγματική ως παραβιάζουσα τις πρόνοιες των Άρθρων 158.3 και 153.12 του Συντάγματος, καθότι συνιστά ανεπίτρεπτη δυσμενή μεταβολή της αντιμισθίας της αιτήτριας. Το εάν η εν λόγω εφαρμογή έλαβε χώρα όταν η αιτήτρια δεν ήταν εν ενεργεία Δικαστής του Ανωτάτου Δικαστηρίου ή μη, είναι, για τους σκοπούς του άρθρου 158.3 του Συντάγματος, αδιάφορο, αφού εν πάση περιπτώσει ο Ν.59(ΙΙ)/2012 θεσπίστηκε, τέθηκε σε ισχύ και εφαρμόστηκε σε χρόνο μετά τον διορισμό της αιτήτριας ως Δικαστή (βλ. Αλέξανδρος Φυλακτού (ανωτέρω)). Σημειώνεται, ότι ως έχει αναφερθεί και στην Board for Registration of Architects and Civil Engineers v. Kyriakides (1966) 3 C.L.R. 640, "Αν είναι δυνατόν τα δικαστήρια θα ερμηνεύσουν τον Νόμο έτσι ώστε να τον εντάξουν μέσα στα πλαίσια του Συντάγματος". Στην παρούσα περίπτωση, η ερμηνεία του άρθρου 11 του Ν.59(ΙΙ)/2012, ότι αυτή τυγχάνει εφαρμογής και σε Δικαστή, προσκρούει ευθέως στις επιταγές του άρθρου 158.3 του Συντάγματος, ως εξηγήθηκε ανωτέρω.

Ως εκ τούτου, η προσβαλλόμενη απόφαση, εκδοθείσα κατ' αντισυνταγματική ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 11 του Ν.59(ΙΙ)/2012, είναι άκυρη και δεν έχει κανένα νομικό αποτέλεσμα. Λόγω της πιο πάνω κατάληξης μας, παρέλκει η εξέταση των υπόλοιπων ισχυρισμών».

Υπό το φως των ανωτέρω αποφασίζω την ακύρωση της επίδικης διοικητικής απόφασης για τους ίδιους λόγους για τους οποίους οδηγήθηκε σε ακύρωση η επίδικη απόφαση στην πιο πάνω προσφυγή από την Ολομέλεια του Διοικητικού Δικαστηρίου, την εφαρμογή δηλαδή του Άρθρου 11 του (Ν. 59(ΙΙ)/2012), το οποίο κρίθηκε αντισυνταγματικό ως παραβιάζον το Άρθρο 158.3 του Συντάγματος.

Η προσφυγή επιτυγχάνει. Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται. Έχοντας υπόψη το στάδιο της διαδικασίας στο οποίο έγινε η δήλωση των καθ' ων η αίτηση, επιδικάζω έξοδα υπέρ της

αιτήτριας και εναντίον των καθ' ων η αίτηση, τα οποία καθορίζω σε €850.- πλέον ΦΠΑ, αν υπάρχει.

-

Μ. Καλλιγέρου, ΠΔΔ.